

i prací, jejichž výkon v rozsahu jinak obvyklém pro bolesti, jimi způsobené, není možným. Léčení rány bude skončeno teprve, až se kůže a podkožní vazivo od podkladu opět uvolní a tím vrátí se neztěžená pohyblivost předloktí. Nelze proto shledati právní omyl v tom, že nalézací soud — přidav se k souhlasnému posudku soudních lékařů — má za to, že pro onu změnu na pravém předloktí, skutkem stěžovatelovým způsobenou a ještě 28. dne po zranění neodstraněnou, trvaly porušení zdraví a nezpůsobilost k povolání déle 20 dnů. Co do pojmu nezpůsobilosti k povolání řídí se napadený rozsudek správným názorem, že stačí, není-li dotčená osoba s to, by konala veškeré podstatné práce, jaké nastávají při povolání druhu, onou osobou provozovaného, tudíž není-li zemědělec s to, by konal práce, k jakým jest — jako obzvláště při sekání, mlácení, orání, nakládání a skládání — zapotřebí plného ovládání pravého ramene. Závěru, po jakou dobu trvala nezpůsobilost k povolání u Františka Sch-a, není na závadu výpověď tohoto svědka. Stížnost uvádí ji nesprávně. Svědek neudal, že již několik dní po zranění sekal obilí, nýbrž seznal, že s poraněním dále na poli pracoval a práci skončil. Věta vztahuje se zřejmě — jak i rozsudek zjišťuje slovy, že Sch. ještě zrovna po zranění dále pracoval — na den, kdy byl poraněn, tudíž na dobu, kdy tu nebylo ještě oné změny, která se vyvinula teprve hojením otevřené rány a tvořením se nového vaziva na místě, kde bylo protnuto kosou, již stěžovatel na zraněného útočil.

Čís. 1539.

Pokud jest provisní agent oprávněn sraziti si provisi z pohledávek, příslušejících firmě (§ 183 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 12. března 1924, Kr I 701/23.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. září 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle §§ů 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatku dle čís. 4 Šu 281 tr. ř. spatřuje stížnost porušení zásady trestního řízení, zabezpečující obhajobu stěžovatelovu, v tom, že nalézací soud zamítl průvodní návrh, obhájcem při hlavním přelíčení učiněný na výslech Lamberta W-e, předsedy správní rady poškozené firmy, jako svědka o tom, že stěžovatel byl oprávněn k inkasu peněz za prodané stroje a že slíbil obžalovanému v roce 1916, že v rayonu Jaroměř-Opočno, Hořice, Česká Skalice bude míti ze všech obchodů, v tomto přesně ohraničeném rayonu uskutečněných (ať obchod uzavřel obžalovaný nebo firma sama), 10- až 12procentní provisi a že si může tuto provisi z pohledávek, příslušejících firmě proti němu,

sraziti započtením. Stěžovatel chtěl si navrženým důkazem zjednatí podklad pro výpočet vyšší provise, než jakou mu přiznává firma W., aby tím odůvodnil svoji vzájemnou pohledávku, jež dle jeho tvrzení pohledávku firmy přesahuje, a aby tím prokázal, že byl oprávněn tržové ceny za prodané stroje inkasovati a na úhradu své provise si zadržeti. Nálezací soud zamítl návrh obžalovaného jako nerozhodný s odůvodněním, že obžalovaný dle svědectví Augustina P-y, ředitele firmy W., nebyl oprávněn peníze inkasovati a že jest vyloučeno, by předseda Lambert W. obžalovanému byl dal povolení k inkasu peněz, dále z toho důvodu, že obžalovaný nemohl svoji vzájemnou pohledávku libovolně si započísti, jelikož prý byl dlužen na pevném účtě, takže jen na tom by ji mohl vyúčtovati. Postup nálezacího soudu nebyl správným. Nálezací soud měl za účelem získání materiální pravdy připustiti veškeré důkazy, pokud na posouzení věci mohou míti vliv. V projednávaném případě nelze však již předem říci, že navržený důkaz výsledkem Lambert W-e o oněch dvou okolnostech byl bezvýznamným. Třeba že dle výpovědi svědka Augustina P-y firma nedává zásadně svým zástupcům povolení k inkasu, není přece vyloučeno, že předseda správní rady Lambert W. zmocnil, třebas výjimkou, obžalovaného osobně, by ho povzbudil k větší horlivosti při uzavírání obchodů a tím k větším obrátům, k tomu, by přijímal za odprodané stroje sám cenu tržovou a ji vyúčtoval se svou provisi, jakož i že mu zvýšil provise na 10—12% a že mu vyměřil onen rayon s právem na provise i z takových obchodů, jež firma v rayonu tom uzavře bez jeho zprostředkování, neboť agenti mnohých firem, jak je všeobecně známo, mají vymíněny provise z obchodů uzavřených firmou v jich rayonu bez jich přičinění. Poněvadž provise z těchto obchodů, které dosud nebyly vzaty v úvahu, by mohly činiti dosti značnou sumu a mohly by pak míti vliv při zjišťování výše škody obžalovaným firmě způsobené, a tím i na otázku viny, po případě i trestu, jest důležité, by výsledkem svědka bylo zjištěno, zda hájení se obžalovaného v uvedených směrech spočívá na pravdě, neboť možnost zmíněné úmluvy výpovědi svědka Augustina P-y vyloučiti se nedá, když tento svědek nebyl přítomen úmluvě a tudíž věděti nemůže, co jeho představený tehdy v jeho nepřítomnosti ujednal. Měl proto o těchto okolnostech důkaz svědkem Lambertem W-em býti připuštěn. Nesprávným jest také názor, uvedený v zamítavém usnesení, že pohledávka obžalovaného musila by se započísti na pohledávku na pevném účtě. Dle §u 1416 obč. zák. má se, co placeno, není-li jiné dohody, odpočítati dlužníku předem na pohledávku úrokovou, pak na pohledávku splatnou a mezi dvěma splatnými předem na tu, která jest pro něho tíživější. Mohl proto obžalovaný svou pohledávku za provisi sraziti si ze vzájemné pohledávky tržové ceny za zboží, dané firmou do komise, jakožto pohledávky, která byla splatnou a zároveň byla proň tíživější. Rovněž není správným náhled, že se pohledávky provisní, poněvadž nejsou dosud likvidními, nehodí k započtení. Této zásady římského práva občanský zákon nepřijal a, pokud snad v tom směru byly snad dříve nějaké pochybnosti, byly rozptýleny ustanoveními civilního řádu soudního (§§y 1438, 1439 obč. zák. a §§y 391 odstavec třetí a 406 odstavec

prvý c. ř. s. Měl tedy nalézací soud, by si zjednal všestranný podklad pro správné posouzení věci, nabízený svědecký důkaz připustiti. Jelikož tak neučinil, trpí jeho výrok vadou dle čis. 4 Šu 281 tr. ř. a bylo proto rozsudek jeho v celém rozsahu podle Šu 288 čis. 1 tr. ř. zrušiti a věc odkázati k novému projednání a rozhodnutí soudu nalézacímu.

Čís. 1540.

Přečin proti bezpečnosti života podle §§ů 335, 337 tr. zák. a přestupek Šu 432 tr. zák.

Zavinění řidičího posunovače při posunování železničních vozů, nepřesvědčil-li se, zda pracující jeho výstražné volání slyšeli nebo slyšeti mohli.

Zavinění posunovače, nezajistil-li při tom vlhké koleje dvěma záložkami (čubami), nýbrž jen jednou.

(Rozh. ze dne 12. března 1924, Kr I 828/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Josefa J-a a Jakuba Z-a do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 31. října 1923, pokud jím byl obžalovaný Josef J. uznán vinným přečinem podle §§ů 335, 337 tr. zák. a obžalovaný Jakub Z. přestupkem podle Šu 432 tr. zák.

Důvody:

I. Zmateční stížnost obžalovaného Josefa J-a dovolává se v první řadě důvodu zmatečnosti čis. 4 Šu 281 tr. ř. pro zamítnutí důkazního návrhu obhájce při hlavním přelíčení. Obhájce navrhoval 1. provedení místního ohledání a napodobení situace, jaká byla osudného dne, s přibráním jednoho znalce z oboru dopravy; 2. výslech svědka Rudolfa Č-y o tom, že před tím sám upozornil lidi, u skladiště pracující, že bude posunováno. Nabízené důkazy byly však právem zamítnuty. Co se tkne důkazu čis. 2, nebylo třeba jej prováděti z té příčiny, že při hlavním přelíčení byla přečtena jednak výpověď svědka Č-y, jednak spisy ředitelství státních drah v Plzni o kárném řízení proti obžalovaným, v nichž je rovněž obsažena výpověď Č-ova; dle této výpovědi udal svědek, jenž zaměstnán byl tehdy při vykládání zboží u skladiště, že když zpozoroval, že jeden zvážený vůz se blíží, zvolal na čet, jejímž byl vůdcem: »Pozor, jede sem vůz«, že však nárazu nebylo a že teprve, když vážení vozů bylo odbyto a posunovaný oddíl pro onen vůz zájžděl, nastal dosti prudký náraz, po kterém došlo k neštěstí. Výpověď svědka Č-y byla proto soudu známa a nemusil soud svědka tohoto znovu slyšeti, zvláště když upozornění svědkem stalo se při bližení se prvního odváženého vagonu ku skladišti, kdežto k osudnému nárazu, o který jediné zde jde, došlo teprve po drahé době po té při spojování odvážených vagonů, asi po $\frac{3}{4}$ hodině, jak seznal svědek František H., kterýžto seznání podporuje skutečnost, že spisy najevo vycházející, že